

# **Deset činjenica o Odluci visokog predstavnika da nametne izmjene i dopune Zakona o Vijeću ministara Bosne i Hercegovine**



1. Mjere proglašene u Odluci u skladu su s Ustavom Bosne i Hercegovine i to naročito sa članom 5, stavka 4.
2. Mjere se bez razlike jednako primjenjuju na sve članove Vijeća ministara.
3. Odluka ne mijenja sastav Vijeća ministara, a posebno ne mijenja jednaku zastupljenost konstitutivnih naroda.
4. Kod odlučivanja, dok zamjenik ministra privremeno obavlja dužnosti datog ministra ukoliko je ministar spriječen da obavlja svoje dužnosti, taj se glas ne može računati kao glas pripadnika bilo kojeg od konstitutivnih naroda.
5. Vijeće ministara održava sjednicu samo ako je na toj sjednici prisutno više od jedne polovine ukupnog broja članova, dakle šest, što znači da jedan narod ne može sam održati sjednicu Vijeća ministara.
6. Pri donošenju odluka u Vijeću ministara ne mijenja se uslov većinskog odlučivanja kada Vijeće ministara odlučuje o pitanjima o kojima konačnu odluku donosi Parlamentarna skupština: dakle prostom većinom. Jedina izmjena odnosi se na to da se ta većina izračunava na osnovu članova koji su prisutni i glasaju.

7. Pri donošenju odluka kada Vijeće ministara odlučuje o pitanjima gdje donosi konačnu odluku (na primjer imenovanje direktora neke od agencija ili podzakonskih akata) ne mijenja se uslov konsenzusa u odlučivanju, no sada se konsenzus računa na osnovu onih prisutnih i koji glasaju. Ako konsenzus nije postignut, propisana većina mora uključiti najmanje jedan glas iz svakog konstitutivnog naroda. Nikada nije bilo entitetskog glasanja u Vijeću ministara.

8. Dok će se sjednice Vijeća ministara održavati najmanje jednom sedmično, dopušteni su izuzeci u opravdanim slučajevima koji se tek trebaju utvrditi, a tu bi se mogli naći praznici, vremenske ili prirodne nepogode i slično.

9. Ustavom je propisano da sve članove Vijeća ministara mora potvrditi Parlamentarna skupština. Tu nema promjene, što znači da članovi Parlamenta i dalje mogu koristiti entitetsko glasanje kako bi osigurali nacionalni balans u Vijeću ministara.

10. Ovom odlukom mijenja se zakon koji je proglasio visoki predstavnik 2. decembra 2002. godine. Međutim, vrijeme je pokazalo da su ovi mehanizmi redovno zloupotrebljavani jer ministri nisu ni dolazili na sjednice i vršili funkcije na koje su izabrani i za koje su, ipak, vrlo dobro plaćeni.